

Եղիա — Չորրորդ համար

Ստրկություն

Jeff Pippenger

2023-10-01

Եղիայի վկայությունը սկսվում է այն ժամանակ, երբ նա հայտնում է, որ երեքուկես տարի անձրև չի լինելու, բացի իր խոսքի համաձայն:

Եվ Եղիան՝ թեսաղոնիկացի, Գաղատիի բնակիչներից, ասաց Աքաաբին. «Կենդանի է Իսրայելի Տեր Աստվածը, որի առաջ ես կանգնած եմ, այս տարիներին ո՛չ ցող կլինի, ո՛չ անձրև, այլ միայն իմ խոսքով»: Գ Թագավորաց 17:1:

Այդ երեքուկես տարիները ներկայացնում են Թյատիրայի պատմությունը 538-ից մինչև 1798 թվականը: 1798 թվականին, երաշտի ժամանակահատվածի ավարտին, Եղիան Աքաաբին կանչում է Կարմեղոս: Առաջին հրեշտակի լուրը հռչակեց Աստծու դատաստանի ժամն՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Առաջին հրեշտակի լուրը Աքաաբին տրված հրամանն էր՝ ամբողջ Իսրայելին Կարմեղոս կանչելու:

Եվ եղավ, երբ Աքաաբը տեսավ Եղիային, Աքաաբը նրան ասաց. «Դո՞ւ ես Իսրայելը խռովողը»: Եվ նա պատասխանեց. «Ես չեմ խռովել Իսրայելին, այլ դու և քո հոր տունը, որովհետև թողել եք Տիրոջ պատվիրանները, և դու հետևել ես Բահադներին: Արդ, ուղարկիր և ինձ մոտ հավաքիր ամբողջ Իսրայելին Կարմեղոս լեռան վրա, նաև Բահադի չորս հարյուր հիսուն մարգարեներին և պուրակների չորս հարյուր մարգարեներին, որոնք ուտում են Հեզաբելի սեղանից»: Եվ Աքաաբը մարդ ուղարկեց Իսրայելի բոլոր որդիների մոտ և մարգարեներին հավաքեց Կարմեղոս լեռան վրա: Եվ Եղիան մոտեցավ ամբողջ ժողովրդին ու ասաց. «Մինչև ե՞րբ պիտի կադեք երկու կարծիքների միջև. եթե Տերն է Աստված, հետևե՛ք նրան, իսկ եթե Բահադը, ապա հետևե՛ք նրան»: Եվ ժողովուրդը նրան ոչ մի խոսք չպատասխանեց: Գ Թագավորաց 18:17-21:

Եղիայի օրերում ամբողջ Իսրայելը հավաքվեց Կարմեղոսում, ինչը, իր հերթին, ներկայացնում էր Վիլյամ Միլլերի պատմությունը, երբ Հայտնության երրորդ գլխի երեք եկեղեցիները հավաքվեցին միասին: Եկեղեցին, որ սկզբնապես 538 թվականին փախել էր անապատ՝ Հեզաբելի հալածանքից խուսափելու համար, ինչպես ներկայացված է Թյատիրայի եկեղեցու միջոցով, անապատից դուրս եկավ որպես այն սերունդը, որ պետք է առերեսվեր Եղիայի պատգամին, որը ներկայացված էր Վիլյամ Միլլերի միջոցով: Այնուհետև երկրի գազանը բացեց իր բերանը և կուլ տվեց հալածանքի հեղեղը, որ տասներկու հարյուր վաթսույն տարի ուղարկվել էր նրա դեմ:

Երկիրը օգնեց կնոջը, և երկիրը բացեց իր բերանը ու կուլ տվեց այն հեղեղը, որ վիշապն իր բերանից արձակել էր: Հայտնություն 12:16:

Մարգարեության մեջ «ազգի խոսելը» նրա օրենսդիր և դատական իշխանությունների գործունեությունն է, և 1789 թվականին Միացյալ Նահանգները հաստատեց

աստվածային այն փաստաթուղթը, որը Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությունն է՝ այդպիսով պաշտպանելով այն իրավունքներն ու ազատությունը, որոնք անհրաժեշտ էին պաշտպանություն ապահովելու համար թե՛ Եվրոպայի թագավորների և թե՛ ուրացած Կաթոլիկ եկեղեցու հալածանքներից:

«Ազգի խոսելը նրա օրենսդիր և դատական իշխանությունների գործողությունն է»:
Մեծ պայքարը, 443:

1789 թվականին, Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության՝ Միացյալ Նահանգների մարգարեական դերի սկսվելուց անմիջապես առաջ, նա խոսում էր իբրև Գառ, բայց կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կիսուսի իբրև վիշապ:

Եվ ես տեսա մի ուրիշ գազան, որ ելնում էր երկրից. և նա ուներ երկու եղջյուր՝ գառան նման, և խոսում էր վիշապի պես: Հայտնություն 13:11:

Երկրային գազանի սկիզբն ու ավարտը նշանավորվում են նրա խոսելով: 1798 թվականին Աքաաբը ողջ Իսրայելին կանչում է Կարմեղոս լեռը, որտեղ Եղիան պատրաստվում է առաջադրել մի փորձություն՝ այնտեղ դիտողներին ապացուցելու համար, թե ով է ճշմարիտ Աստված՝ Եբրայեցիների Աստվածը, թե՛ Հեզաբելի աստվածը: Հեզաբելն ուներ Բահաղի չորս հարյուր հիսուն մարգարեներ և պուրակի չորս հարյուր մարգարեներ: Կեղծ աստված Բահաղը արական աստվածություն էր, իսկ կեղծ աստված Աստարոթը՝ իգական աստվածություն:

Կեղծ մարգարեների այդ երկու դասերը ներկայացնում են եկեղեցու և պետության միավորումը, որովհետև մարգարեության մեջ, երբ տղամարդն ու կինը ներկայացվում են միասին, կինը ներկայացնում է եկեղեցին, իսկ տղամարդը՝ պետությունը: Եղիան՝ սուրբ չեղած այդ միավորման՝ եկեղեցու և պետության դեմ ելնելիս, ութ հարյուր հիսունի դիմաց մենակ էր, ինչպես ներկայացված էր թե՛ իգական և արական կեղծ աստվածություններով, և թե՛ Աքաաբի ու Հեզաբելի ամուսնությամբ: Աքաաբի և Հեզաբելի օրինակը՝ եկեղեցու և պետության վերաբերյալ, ներկայացնում է Հանրապետականության եղջյուրի ապականությունը, իսկ Բահաղն ու Աշտարովթը ներկայացնում են բողոքական եղջյուրի ապականությունը:

Խնդիրը Եղիայի բողոքն էր ընդդեմ այն ապականված կրոնի, որը Հայտնության երկրորդ գլխում ներկայացված է Թյատիրայով: Եղիան ներկայացնում էր բողոքականին, որովհետև «բողոքական» եզրի միակ սահմանումն այն է, որ նա մեկը լինի, ով բողոքում է Հոռմի դեմ: Եղիայի բողոքը ներկայացնում է բողոք ընդդեմ եկեղեցու և պետության այն միավորման, որն իրականացվում է ապականված պետության և ապականված եկեղեցու միջև եղած անսուրբ դաշինքի միջոցով:

Սակայն մի քանի բան ունենալով դեմ, որովհետև դու հանդուրժում ես այն կնոջը՝ Հեզաբելին, որ իրեն մարգարեուհի է կոչում, սովորեցնելու և իմ ծառաներին մոլորեցնելու՝ պոռնկություն գործելու և կուռքերին զոհաբերված բաներ ուտելու: Եվ նրան ժամանակ տվի, որպեսզի ապաշխարի իր պոռնկությունից, բայց նա չապաշխարեց: Ահա, նրան մահճի մեջ պիտի գցեմ, և նրանց, որ նրա հետ շնություն են գործում, մեծ նեղության մեջ, եթե չապաշխարեն իրենց գործերից: Հայտնություն

2:20–22:

Ուտելը ներկայացնում է այն պատգամը, որ դուք ընդունում եք, իսկ կոռքերին զոհաբերվածը ներկայացնում է կաթոլիկության վարդապետությունները՝ կռապաշտության գարշելի երկրպագության իսկական խորհրդանիշը: Խավար դարերում Աստծո ժողովուրդը եկել էր ընդունելու կաթոլիկության բազմաթիվ հեթանոսական վարդապետություններ, և հատկապես՝ արեգակի պաշտամունքը:

Պոռնկությունը անօրինական հարաբերություն է և մարգարեականորեն ներկայացնում է հենց այն բանի էությունը, ինչն արգելում է Սահմանադրությունը՝ եկեղեցու և պետության միությունը: Աքաաբը անօրինական հարաբերության մեջ էր Հեզաբելի հետ, որովհետև, որպես Իսրայելի թագավոր, նա չպետք է ամուսնանար հեթանոս արքայադստեր հետ: Հիսուսը Հովհաննես Մկրտչին նույնացրեց Եղիայի հետ, և Հովհաննեսը ևս առերեսվեց նույն անսուրբ հարաբերությանը, երբ հանդիմանեց Հերովդեսին իր եղբոր կնոջ՝ Հերովդիայի հետ ամուսնանալու համար:

Որովհետև Հերովդեսը բռնել էր Հովհաննեսին, կապել նրան և բանտ նետել Հերովդիայի պատճառով, որ իր եղբայր Փիլիպպոսի կինն էր. որովհետև Հովհաննեսը նրան ասում էր. «Օրինավոր չէ քեզ համար նրան ունենալը»:
Մատթեոս 14:3, 4.

Եղիայի առերեսումը Աքաաբի և Հեզաբելի հետ նախանշում էր Հովհաննեսի առերեսումը Հերովդեսի և Հերովդիայի հետ, որովհետև երկու հարաբերություններն էլ ներկայացնում էին եկեղեցու և պետության անօրինական միություն: Միասին դրանք ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի Եղիական պատգամը, որը հակադրվում է պապականությանը (Հեզաբել և Հերովդիա), Միավորված ազգերի կազմակերպությունը ներկայացնող տասը թագավորներին (Աքաաբ և Հերովդես) և Միացյալ Նահանգներին, որը ներկայացնում է սուտ մարգարեին (Կարմեղոսի սուտ մարգարեները և Հերովդիայի դուստրը՝ Սաղոմեն):

Կարմեղոսի վրա մարգարեական տեսարանը ներառում է Եղիայի կողմից Միացյալ Նահանգների Սահմանադրության պաշտպանությունը, որը ամրագրում է եկեղեցու և պետության բաժանման սկզբունքը:

Եվ եղավ, երբ Աքաաբը տեսավ Եղիային, Աքաաբը նրան ասաց. «Դո՞ւ ես Իսրայելին խռովեցնողը»: Եվ նա պատասխանեց. «Ես չեմ խռովեցրել Իսրայելին, այլ դու և քո հոր տունը, որովհետև դուք թողել եք Տիրոջ պատվիրանները, և դու գնացել ես Բահադների հետևից»: Գ Թագավորաց 18:17, 18.

Սահմանադրությունը հաստատեց, որ Հանրապետականության և Բողոքականության երկու եղջյուրները միշտ միմյանցից անջատ պիտի մնան: Բայց Հայտնությունը ցույց է տալիս, որ երբ Միացյալ Նահանգները վերջապես խոսի որպես վիշապ, դա տեղի կունենա այն ժամանակ, երբ Միացյալ Նահանգների ուրացած եկեղեցիները վերահսկողություն ձեռք բերեն և միավորվեն ուրացած կառավարության հետ:

«Բայց ի՞նչ է «գազանի պատկերը», և ինչպե՞ս է այն կազմավորվելու: Պատկերը ստեղծվում է երկեղջյուր գազանի կողմից և գազանի պատկերն է: Այն նաև կոչվում է գազանի պատկեր: Ուստի, որպեսզի իմանանք, թե ինչպիսին է պատկերը և ինչպես է այն կազմավորվելու, պետք է ուսումնասիրենք հենց գազանի՝ պապականության բնութագրերը:»

«Երբ վաղ եկեղեցին ապականվեց՝ հեռանալով Ավետարանի պարզությունից և ընդունելով հեթանոսական ծեսերն ու սովորույթները, նա կորցրեց Աստծո Հոգին և գորությունը. և ժողովրդի խղճերը վերահսկելու համար նա դիմեց աշխարհիկ իշխանության աջակցությանը: Արդյունքը պապականությունն էր՝ մի եկեղեցի, որը վերահսկում էր պետության իշխանությունը և այն գործադրում էր իր սեփական նպատակներն առաջ տանելու համար, հատկապես՝ «հերձվածության» պատժման համար: Որպեսզի Միացյալ Նահանգները կազմավորեն գազանի պատկերը, կրոնական իշխանությունը պետք է այն աստիճան վերահսկի քաղաքացիական կառավարությունը, որ պետության իշխանությունը նույնպես եկեղեցու կողմից գործադրվի՝ իր սեփական նպատակներն իրագործելու համար»: The Great Controversy, 443.

Կարմեղոս լեռան վրա Եղիան ներկայացնում էր միլլերիտների գործը, և միլլերիտները հաստատվեցին որպես ճշմարիտ մարգարե՝ ի հակադրություն նրանց, ովքեր վերջերս դուրս էին եկել կաթոլիկության ազդեցության տակից, բայց առաջին հրեշտակի լույսը մերժելու միջոցով ընտրեցին վերադառնալ Հռոմ: Այսպիսով, 1844 թվականի գարնանը երկրորդ հրեշտակի պատգամը բաղկացած էր բողոքական հարանվանությունները Բաբելոնի դուստրեր ճանաչելուց, իսկ միլլերիտներին՝ որպես իսկական բողոքական եղջյուր:

Երբ Աստված հին Իսրայելին դուրս բերեց Եգիպտոսի ստրկությունից և Կարմիր ծովի ջրերի միջով անցկացրեց, Նա սկիզբ դրեց աստիճանական փորձության մի ընթացքի, որն սկսվեց երկնային մանանայի փորձությամբ:

«Անցյալ դարերի կուտակված լույսը փայլում է մեզ վրա: Իսրայելի մոռացկոտության արձանագրությունը պահպանվել է մեր լուսավորման համար: Այս դարում Աստված Իր ձեռքն է մեկնել՝ Իր մոտ հավաքելու յուրաքանչյուր ազգից, ցեղից և լեզվից մի ժողովուրդ: Գալստյան շարժման մեջ Նա գործել է Իր ժառանգության համար, ինչպես գործեց իսրայելացիների համար՝ նրանց Եգիպտոսից դուրս բերելով: 1844 թվականի մեծ հիասթափության ժամանակ Նրա ժողովրդի հավատքը փորձվեց, ինչպես եբրայեցիներին՝ Կարմիր ծովի մոտ»: Վկայություններ, հատոր 8, 115, 116:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի հիասթափությունը բերեց երկնային սրբարանի հասկացողությանը, որն այնուհետև ներկայացրեց շաբաթի փորձությունը, ինչպես մանանայի փորձությունը դարձավ տասը փորձությունների մի շարքի առաջինը հին Իսրայելի համար:

«Տերը ինձ հետևյալ տեսիլքը տվեց 1847 թվականին, երբ եղբայրները շաբաթ օրը հավաքված էին Մեյնի նահանգի Թոփշեմ քաղաքում:»

«Մենք աղոթքի մի արտասովոր հոգի զգացինք: Եվ երբ աղոթում էինք, Սուրբ Հոգին իջավ մեզ վրա: Մենք շատ երջանիկ էինք: Շուտով ես կտրվեցի երկրային բաներից և պարուրվեցի Աստծո փառքի տեսիլքով: Ես տեսա մի հրեշտակ, որ սլացիկ թռչում էր դեպի ինձ: Նա արագորեն ինձ երկրից տարավ Սուրբ Քաղաքը: Քաղաքում ես տեսա մի տաճար, որի մեջ մտա: Մինչև առաջին վարագույրին հասնելը ես անցա մի դռնով: Այդ վարագույրը բարձրացվեց, և ես անցա սրբավայրը: Այստեղ ես տեսա խնկարկության սեղանը, յոթ ճրագներով աշտանակը և սեղանը, որի վրա էր ընծայված հացը: Սրբավայրի փառքը դիտելուց հետո Հիսուս բարձրացրեց երկրորդ վարագույրը, և ես անցա Սրբությունների Սրբությունը:»

«Սրբության սրբոցում ես տեսա տապանը. դրա վերևը և կողքերը մաքուրագույն ոսկուց էին: Տապանի յուրաքանչյուր ծայրում մի գեղեցիկ քերովբե էր՝ իր թևերը տարածած նրա վրա: Նրանց դեմքերը դարձված էին միմյանց կողմ, և նրանք նայում էին ներքև: Հրեշտակների միջև մի ոսկե բուրվառ կար: Տապանից վերև, այնտեղ, ուր կանգնած էին հրեշտակները, մի չափազանց պայծառ փառք էր, որ երևում էր ինչպես գահ, որտեղ բնակվում էր Աստված: Հիսուսը կանգնած էր տապանի մոտ, և երբ սրբերի աղոթքները բարձրանում էին դեպի Նա, բուրվառի մեջ խունկը ծխում էր, և Նա նրանց աղոթքները խնկի ծխի հետ միասին մատուցում էր Իր Հորը: Տապանի մեջ էին մանանայի ոսկե սափորը, Ահարոնի ծաղկած գավազանը և քարե տախտակները, որոնք ծալվում էին միասին՝ գրքի պես: Հիսուսը բացեց դրանք, և ես տեսա Տասը պատվիրանները՝ գրված դրանց վրա Աստծու մատով: Մի տախտակի վրա չորսն էին, իսկ մյուսի վրա՝ վեցը: Առաջին տախտակի վրա եղած չորսը ավելի պայծառ էին շողում, քան մյուս վեցը: Բայց չորրորդը՝ շաբաթի պատվիրանը, շողում էր նրանց բոլորից առավել. որովհետև շաբաթը առանձնացված էր՝ պահվելու Աստծու սուրբ անվան պատվին: Սուրբ շաբաթը փառավոր էր երևում. փառքի մի լուսապսակ ամբողջովին շրջապատում էր այն: Ես տեսա, որ շաբաթի պատվիրանը խաչին չգամվեց: Եթե այն չգամվեր, ապա մյուս ինը պատվիրաններն էլ չգամվեցին. և մենք ազատություն ունեինք խախտելու դրանք բոլորն էլ, ինչպես նաև խախտելու չորրորդը: Ես տեսա, որ Աստված շաբաթը չէր փոխել, որովհետև Նա երբեք չի փոխվում: Բայց պապն այն փոխել էր շաբաթվա յոթերորդ օրից առաջին օրը, որովհետև նրան վիճակված էր փոխել ժամանակներն ու օրերները: Վաղ գրվածքներ, 32:

Երբ բողոքականները 1798 թվականին դուրս եկան Խավար դարերից, և Դանիելի գիրքը բացվեց, աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը՝ Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկեղջյուր ցամաքային գագանը, սկսեց իր ընթացքը մարգարեական պատմության մեջ: Բողոքականությունը հիմնվեց սուրբ այն վավերագրի վրա, որը կոչվում է Սուրբ Աստվածաշունչ, իսկ Հանրապետականությունը հիմնվեց սուրբ այն վավերագրի վրա, որը կոչվում է Սահմանադրություն: Աստված Իր անապատի եկեղեցին դուրս էր բերել Խավար դարերից, սակայն, ինչպես հին Իսրայելի դեպքում եգիպտական ստրկության ժամանակաշրջանում, շաբաթ օրվա պատվիրանը մոռացվել էր: Ինչպես Իսրայելն անցավ Կարմիր ծովը՝ իր ճանապարհին դեպի օրենքի տրուրը Մինայի վրա, այնպես էլ ժամանակակից Իսրայելն անցավ Ատլանտյանը՝ իր ճանապարհին դեպի 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, որտեղ օրենքը պիտի մեկ

անգամ ևս հայտնվեր: Տերը կրկին բարձրացնում էր մի ժողովուրդ, որը պիտի լիներ Իր օրենքի պահապանը, Իր մարգարեական հայտնությունների պահապանը և որը պիտի կրի բողոքականության թիկնոցը: Հին Իսրայելին տրվեցին Տասը պատվիրանների երկու տախտակները՝ որպես իրենց գործի խորհրդանիշ՝ լինելու Իր օրենքի պահապանները, իսկ ժամանակակից Իսրայելին տրվեցին Ամբակումի երկու տախտակները՝ որպես իրենց գործի խորհրդանիշ՝ որպես Իր մարգարեական Խոսքի պահապաններ:

Ժամանակակից Իսրայելը, աշխարհին ներկայացնելով երրորդ հրեշտակի պատգամը, պետք է կրեր երկու տախտակների երկուական երկու հավաքածուներն էլ, այսինքն՝ այն պատգամը, որը հռչակվում է նրանց կողմից, ովքեր կրում են բողոքականության թիկնոցը: Խավար դարերից դուրս եկած բողոքականությունը այն ժամանակ անավարտ էր, ինչպես և հին Իսրայելը, երբ նրանք անցնում էին Կարմիր ծովով:

Բողոքականությունը դավանել էր «Աստվածաշունչը և միայն Աստվածաշունչը» նշանաբանը, սակայն Հռոմեական կաթոլիկության հեթանոսական վարդապետությունները (կուռքերին զոհաբերված բաները) դարեր շարունակ ընդունելու հետևանքով ուներ Աստծո Խոսքի թերի ըմբռնում: Աստված նախատեսել էր, որ ճշմարիտ բողոքականը ներկայացնի Աստծո ամբողջ Խոսքը, ինչպես խորհրդանշված է «օրենքով և մարգարեներով», երկու տախտակների երկուական երկու հավաքածուներով, որոնք ներկայացնում են թե՛ Աստծո ժողովրդի գործը և թե՛ Աստծո բնավորությունը: Առաջին հրեշտակի գործը իսկական բողոքական ժողովուրդ ստեղծելն էր, որը պետք է լիներ թե՛ Նրա օրենքի և թե՛ Նրա մարգարեական Խոսքի պահապանը:

«Աստված այս օրերում Իր եկեղեցուն կոչել է, ինչպես կանչել էր հին Իսրայելին, կանգնելու որպես լույս երկրի վրա: Ճշմարտության հզոր սայրով, առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամներով, Նա նրանց առանձնացրել է եկեղեցիներից և աշխարհից՝ Իրեն սուրբ մերձավորության մեջ բերելու համար: Նա նրանց Իր օրենքի պահապաններն է դարձրել և նրանց է վստահել այս ժամանակի համար մարգարեության մեծ ճշմարտությունները: Ինչպես հին Իսրայելին վստահված սուրբ պատգամները, սրանք ևս սուրբ ավանդ են, որ պետք է հաղորդվեն աշխարհին: Հայտնություն 14-ի երեք հրեշտակները ներկայացնում են այն ժողովրդին, որ ընդունում է Աստծո պատգամների լույսը և դուրս է գալիս որպես Նրա գործակալներ՝ երկրագնդի ամբողջ երկայնքով և լայնքով հնչեցնելու նախազգուշացումը»: Վկայություններ, հատոր 5, 455:

Այն նախազգուշացումը, որ պետք է հռչակվի նրանց կողմից, ովքեր ճանաչվել են որպես երկու զույգ տախտակների ավանդապահներ, ուղղված է կաթոլիկության դրոշմը ընդունելու դեմ: Այդ բողոքը ուղղված է Աքաաբի և Հեզաբելի անօրինական հարաբերության դեմ և ներկայացված էր Եղիայի կողմից Կարմեղոսի լեռան վրա: Մինա լեռան վրա երկու քարե տախտակների տրվելը նախապատկերեց Ամբակումի երկու կտավե տախտակների տրվելը 1842-ից մինչև 1849 թվականների պատմության մեջ: Ամբակումի երկու տախտակները Աստծո և Նրա բողոքական ժողովրդի միջև ուխտի հարաբերության խորհրդանիշն են: Մերժել այդ տախտակները նույնը կլիներ, ինչ հին

Իսրայելի կողմից Աստծո օրենքը մերժելը:

Միլլերականները մտան Սրբոց Սրբոցը և ընդունեցին շաբաթի լույսը, սակայն փորձության ընթացքը դեռևս ավարտված չէր: Միաժամանակ Հանրապետականության եղջյուրը ընթանում էր հենց նույն պատմության միջով: Եվ երկուսն էլ իրենց համատեղ ընթացքի մեջ 1863 թվականին պիտի հասնեին մի կարևոր հանգրվանի:

Միլլերի Եդիայի պատգամը ծնեց աստիճանական մաքրման գործընթաց, որի նախատեսված նպատակը բողոքական եղջյուրի հաստատումն էր, և նույն այդ պատմության մեջ հանրապետական եղջյուրը ներքաշված էր քաղաքական զարգացման աստիճանական գործընթացի մեջ: Երկու եղջյուրներն էլ նույն երկրային գազանի վրա են, ուստի նրանք պետք է համընթաց ընթանան երկրային գազանի ամբողջ պատմության ընթացքում:

Երկրի գազանի Հանրապետական եղջյուրի առաջին մարգարեական բնութագիրը 1789 թվականին Սահմանադրությունը գործադրության մեջ դնելու՝ խոսելու գործողությունն էր: 1798 թվականին (վախճանի ժամանակը, երբ Դանիելի գիրքը բացվեց) երկրի գազանը առաջին անգամ պիտի խոսեր որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: 1798 թվականը Միացյալ Նահանգների՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության սկիզբն էր, և այն խոսելը, որ տեղի ունեցավ երկրի գազանի պատմության սկզբում՝ 1798 թվականին, պիտի նախատիպեր վերջին անգամը, երբ վեցերորդ թագավորությունը պիտի խոսեր, իսկ այդ ժամանակը ներկայացված է որպես վիշապի ձայն: Երբ քննենք 1798 թվականին Միացյալ Նահանգներում Հանրապետական եղջյուրի կողմից ընդունված օրենքները, պիտի ակնկալենք տեսնել այն օրենքների նախատիպը, որոնք պիտի ընդունվեն Կիրակնօրյա օրենքի հետ մեկտեղ, երբ Միացյալ Նահանգները խոսի որպես վիշապ: Երբ քննենք հետևյալ չորս օրենքները, հարցրե՛ք ինքներդ ձեզ, թե արդյոք 1798 թվականին ընդունված այդ չորս օրենքներն ունեն Ալֆայի և Օմեգայի մարգարեական կնիքը:

1798 թվականին Միացյալ Նահանգներում ընդունվեցին մի քանի նշանակալի օրենքներ, որոնք հայտնի են որպես «Օտարերկրացիների և խռովարարության մասին ակտեր»: Այս ակտերը չորս օրենքների շարք էին, որոնք ընդունվեցին Ֆեդերալիստների վերահսկողության ներքո գտնվող Կոնգրեսի կողմից և օրենքի ուժ ստացան Միացյալ Նահանգների երկրորդ նախագահ և Ջորջ Վաշինգտոնի նախկին փոխնախագահ Ջոն Ադամսի ստորագրությամբ:

Բնականացման ակտը. Այս օրենքը ներգաղթյալների համար ԱՄՆ քաղաքացիներ դառնալու բնակության պահանջվող ժամկետը 5 տարուց երկարացրեց մինչև 14 տարի: Այն հիմնականում նպատակ ուներ զսպելու նոր ժամանած ներգաղթյալների՝ ազդեցությունը, որոնք հաճախ համակիր էին ընդդիմադիր կուսակցությանը՝ Դեմոկրատ-հանրապետականներին:

Օտարերկրյա բարեկամների մասին օրենքը. Այս օրենքը նախագահին իրավասու էր դարձնում խաղաղ ժամանակներում Միացյալ Նահանգների անվտանգությանը

սպառնալիք համարվող ոչ քաղաքացիներին արտաքսելու: Այն նախագահին թույլ էր տալիս կալանավորել և արտաքսել ցանկացած ոչ քաղաքացու, ում նա վտանգավոր էր համարում:

Օտար թշնամիների մասին օրենքը. Այս օրենքը նախատեսում էր Միացյալ Նահանգների հետ պատերազմի մեջ գտնվող երկրների քաղաքացիների ձերբակալությունը, սահմանափակումը և արտաքսումը: Այն ընդունվեց որպես նախագծուշական միջոց 1790-ականների վերջի լարված մթնոլորտում:

Խռովության մասին ակտը. սա Օտարականների և Խռովության ակտերից ամենավիճահարույցն է: Այն հանցավոր արարք էր դարձնում կառավարության կամ նրա պաշտոնատար անձանց դեմ «կեղծ, զրպարտչական և չարական» գրությունների հրապարակումը՝ նրանց արատավորելու կամ անարգանքի մեջ գցելու դիտավորությամբ: Քննադատները սա դիտում էին որպես խոսքի և մամուլի ազատության դեմ ուղղված ուղղակի հարձակում:

«Օտարականների և խռովարարության մասին ակտերը» խիստ վիճահարույց էին և առաջացրին նշանակալի ընդդիմություն դեմոկրատ-հանրապետականների կողմից, որոնք կարծում էին, թե այս օրենքները խախտում են հիմնարար սահմանադրական իրավունքները և ուղղված են իրենց քաղաքական կուսակցության դեմ: Նրանք պնդում էին, որ այդ օրենքները ոտնահարում են Առաջին ուղղումը, որը պաշտպանում է խոսքի և մամուլի ազատությունը: Ի վերջո, այդ օրենքները դեր խաղացին 1800 թվականի ընտրություններում, երբ Թոմաս Ջեֆերսոնը և դեմոկրատ-հանրապետականները հաղթեցին նախագահական ընտրություններում և Կոնգրեսում, ինչն էլ հանգեցրեց «Խռովարարության մասին ակտի» վերացմանը:

Դեմոկրատ-հանրապետական կուսակցությունը հավատում էր, որ այս օրենքները խախտում էին Սահմանադրությամբ պաշտպանված հիմնարար իրավունքները, և նրանք նաև հավատում էին, որ այդ օրենքները նպատակաուղղված էին ընդդիմադիր քաղաքական կուսակցության դեմ: Կարևոր չէ, որ այս օրենքները չեղարկվեցին կամ հետագայում դադարեցին գործել. Ալֆան և Օմեգան վախճանը պատկերում է սկզբով: Այն պատմության մեջ, որտեղ այս օրենքները ընդունվեցին կամ օրենքի ուժ ստացան՝ «խոսելով», Դաշնակցական կուսակցությանը հակադրվում էր

Դեմոկրատ-հանրապետականներ կոչվող մի կուսակցություն:

Դեմոկրատ-հանրապետական կուսակցության զարգացումը ի վերջո ծնում է Հանրապետական կուսակցությունը: Մի քաղաքական կուսակցություն, որ նախ և առաջ համախմբվել էր ստրկատիրության դեմ դիրքորոշման հիման վրա:

Պատմաբանները 1863 թվականը համարում են քաղաքացիական պատերազմի բուն կենտրոնական կետը՝ մի պատերազմի, որի հիմքում դրված էր ստրկության խնդիրը: 1863 թվականը նաև սահմանագիծ է բողոքական եղջյուրի նոր դրոշակակիրների համար, որոնք այդ ժամանակ մերժեցին հրեշտակների միջոցով Միլլերին տրված առաջին ժամանակային մարգարեությունը (Ղևտացիս քսանվեցից «յոթ ժամանակների» մարգարեությունը): Մի թե դա կարող է պարզապես պատահական համընկնում լինել,

որ յոթ ժամանակների մարգարեությունը հենց այնպես հիմնված է Ղևտացիսի նախորդ գլխում շարադրված ստրկության օրենքների վրա: «Յոթ ժամանակներով» բնորոշված «անեծքը» այն խոստումն էր, որ եթե քսանհինգերորդ գլխի ուխտի օրենքները չհնազանդվեին, Իսրայելն ապա իր պատմությունը պիտի ավարտեր՝ վերադառնալով այն ստրկությանը, որից դուրս էր բերվել, երբ իր ճանապարհորդությունը սկսեց Կարմիր ծովում:

1798-ից մինչև 1863 թվականը Դեմոկրատա-հանրապետական կուսակցությունը հանդիսացող քաղաքական կուսակցությունն անցավ գտումների կամ սասանումների մի շարք փուլերով: 1798 թվականից սկսած, և հատկապես 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից սկսած մինչև 1863 թվականը, Միլլերիտական շարժումն անցավ գտումների և սասանումների մի շարք փուլերով:

Ժողովրդավարա-հանրապետական կուսակցությունը, որը Միացյալ Նահանգների վաղ քաղաքական կուսակցություններից մեկն էր, ուղղակիորեն չվերափոխվեց այսօրվա իր գոյությամբ հայտնի ժամանակակից Հանրապետական կուսակցության: Փոխարենը, այն ժամանակի ընթացքում ենթարկվեց մի շարք փոփոխությունների և պառակտումների, որոնք ի վերջո հանգեցրին մի քանի տարբեր քաղաքական կուսակցությունների ձևավորմանը՝ նախքան Հանրապետական կուսակցության ի հայտ գալը:

Դեմոկրատա-հանրապետական կուսակցությունը, որը հաճախ ասոցացվում է Թոմաս Ջեֆերսոնի և Ջեյմս Մեդիսոնի հետ, հիմնադրվել է 18-րդ դարի վերջերին՝ որպես պատասխան Ֆեդերալիստական կուսակցությանը:

Դեմոկրատա-հանրապետականները կողմ էին Սահմանադրության խիստ մեկնաբանությանը, նահանգների իրավունքներին և ագրարային շահերին:

Սակայն 1820-ական թվականներին Դեմոկրատա-հանրապետական կուսակցությունը սկսեց պառակտվել տարածաշրջանային և գաղափարախոսական գծերով: Գլխավոր բաժանումը տեղի ունեցավ «Լավ զգացումների դարաշրջանի» (1817–1825) ընթացքում, երբ Ջեյմս Մոնրոյի նախագահության նկատմամբ ուժեղ ընդդիմության պակաս կար: Քաղաքական հանդարտության այս շրջանը նպաստեց Դեմոկրատա-հանրապետական կուսակցության անկմանը: Վերջիվերջո կուսակցությունը բաժանվեց մի քանի խմբակցությունների և վերաճեց հետևյալ քաղաքական խմբերին:

Դեմոկրատական կուսակցություն. Էնդրյու Ջեքսոնի հետևորդները, որը 1829 թվականին դարձավ յոթերորդ նախագահը, կազմեցին Դեմոկրատական կուսակցությունը: Ջեքսոնյան դեմոկրատները սատարում էին ուժեղ գործադիր իշխանությանը, դեպի արևմուտք տարածմանը և սպիտակամորթ տղամարդկանց համար ընտրական իրավունքի ավելի լայն ընդլայնմանը:

Ազգային Հանրապետական Կուսակցություն. Այս կուսակցությունը ծագեց որպես արձագանք Էնդրյու Ջեքսոնի նախագահությանը և հետագայում միավորվեց Ջեքսոնականությանը հակադիր այլ խմբակցությունների հետ՝ դառնալով Վիգերի կուսակցությունը: Ազգային հանրապետականները, ընդհանուր առմամբ, առավել

կողմնակից էին հզոր դաշնային կառավարությանն ու տնտեսական զարգացմանը:

Հականմաստնական կուսակցություն. Մա կարճատև քաղաքական կուսակցություն էր, որը ձևավորվեց 1820-ական թվականներին՝ հիմնականում ի պատասխան գաղտնապահ մաստնական եղբայրության ազդեցության վերաբերյալ մտահոգությունների: Այն իր մեջ ներգրավեց նախկին դեմոկրատ-հանրապետականներից ոմանց:

Ուիգ կուսակցություն. կազմավորվելով 1830-ական թվականներին՝ ուիգներն իրենց մեջ ներառում էին նախկին Ազգային հանրապետականներին, հականմաստներին և ընդդիմադիր այլ խմբավորումներ: Նրանք բնութագրվում էին ջեքսոնյան քաղաքականություններին իրենց ընդդիմությամբ, հզոր դաշնային կառավարության աջակցությամբ և արդյունաբերական ու տնտեսական զարգացման խթանմամբ:

Ժամանակակից Հանրապետական կուսակցությունը հիմնադրվեց 1850-ական թվականներին՝ որպես անմիջական պատասխան ստրկության հարցի շուրջ աճող հատվածային լարվածություններին: Այն իր շուրջը համախմբեց նախկին վիգերին, ստրկության դեմ հանդես եկող դեմոկրատներին, «Ազատ հող» շարժման անդամներին և այլոց, որոնք ընդդիմանում էին ստրկության տարածմանը նոր տարածքներում: Հանրապետական կուսակցության նախագահի առաջին թեկնածուն՝ Ջոն Բ. Ֆրեմոնտը, առաջադրվեց 1856 թվականի ընտրություններում, իսկ կուսակցության առաջին հաղթանակած թեկնածուն՝ Աբրահամ Լինքոլնը, ընտրվեց 1860 թվականին: Ուստի Հանրապետական կուսակցությունը ձևավորվեց առանձին՝ Դեմոկրատ-հանրապետական ավանդույթից զատ, և ուներ ամերիկյան քաղաքական պատմության մեջ առանձնահատուկ ընթացք:

1860 թվականին Հանրապետական կուսակցությունն ընտրեց իր առաջին նախագահին: Այն հիմնված էր քաղաքական կուսակցությունների մի դաշինքի վրա, որոնք ընդդիմանում էին ստրկությանը: 1863 թվականին Ազատագրման հռչակագիրը ստրկությունը «խոսքով» վերացրեց: 1863 թվականին Հանրապետական եղջյուրը, որն այն ժամանակ ներկայացված էր Հանրապետական կուսակցությամբ, ստրկությունը «խոսքով» վերացրեց, մինչդեռ բողոքական եղջյուրը դադարեց լինել շարժում և դարձավ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստների եկեղեցին: Միլլերիտների շարժումը օրինականորեն և պաշտոնապես ավարտվեց 1863 թվականի մայիսին, և այդ տարում մերժվեց Մովսեսի երդումը՝ ստրկության մարգարեությունը: Ով ականջ ունի, թող լսի:

Այս պահին, թերևս, օգտակար կլինի ներկայացնել «Մովսեսի երդումի» համառոտ ակնարկը, ինչպես այն անվանում է Դանիել մարգարեն:

Այո՛, ամբողջ Բսրայելը հանցանք է գործել քո օրենքի դեմ՝ շեղվելով, որպեսզի չհնազանդվի քո ձայնին. ուստի անեժքը թափվել է մեզ վրա, և այն երդումը, որ գրված է Աստծու ծառա Մովսեսի օրենքում, որովհետև մենք մեղանչել ենք նրա դեմ: Դանիել 9:11.

Ուիլյամ Միլլերը, որ Աստծո Խոսքը ուսումնասիրելիս առաջնորդվում էր Գաբրիելի և այլ հրեշտակների կողմից, նախ առաջնորդվեց դեպի Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները»: Միլլերի վկայությունն այն է, որ Աստվածաշնչի իր ուսումնասիրության մեջ նա սկսեց Ծննդոց գրքից, և, հետևաբար, ակնհայտորեն հասավ Ղևտականին շատ ավելի շուտ, քան հասավ Դանիել գրքի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի երկու հազար երեք հարյուր տարիներին: Նա բացառապես օգտվում էր Աստվածաշնչից և Քրուդենի համաձայնագրից:

Քրուդենի սիմֆոնիան չի պարունակում որևէ հղում այն երբայերեն կամ հունարեն բառերին, որոնք հետագայում թարգմանվել են Թագավոր Հակոբի Աստվածաշնչի անգլերենում: Միլլերը իր ուսումնասիրած հատվածի «համատեքստը» նկատի էր առնում՝ առաջնորդվելու համար Սուրբ Գրքի որևէ բառի կամ հատվածի իր ըմբռնման մեջ: Իսկ երբ խոսքը վերաբերում է նրա «յոթ ժամանակների» ըմբռնմանը, շատ պարզ է տեսնել, որ Ղևտական գրքի քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» համատեքստը քսանհինգերորդ գլուխն է:

Քսանհինգերորդ գլուխը ներկայացնում է երկրի հանգիստը, Հոբելյանը և ստրկության կանոնները: Քսանհինգերորդ գլխի կանոնները «Աստծու ծառա Մովսեսի օրենքի» մասն են, որը օրհնություն է բերում, եթե հնազանդվեն նրան, և «անեծք»՝ եթե չհնազանդվեն: Քսանվեցերորդ գլխում «յոթնապատիկների» անեծքը հավասարեցվում է երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա և շարադրվում է երկրի հանգստի կանոնների ու ստրկության սկզբունքների ակնհայտ համատեքստում: Քսանվեցերորդ գլխում պատիժը կոչվում է «իմ ուխտի վեճը»:

Այնժամ Ես էլ ձեզ հակառակ կվարվեմ և ձեր մեղքերի համար ձեզ յոթնապատիկ էլ կպատժեմ: Եվ ձեզ վրա սուր պիտի բերեմ, որ պիտի վրեժ առնի Իմ ուխտի վեճի համար. և երբ ձեր քաղաքների մեջ հավաքված լինեք, ձեզանում ժանտախտ պիտի ուղարկեմ, և դուք պիտի մատնվեք թշնամու ձեռքը: Ղևտական 26:24, 25.

Համատեքստում այն «ուխտը», որի վերաբերյալ Աստված «վեճ» ունի, կլինի այն ուխտը, որ նախապես հիշատակված էր քսանհինգերորդ գլխում: Յոթապատիկ ժամանակների պատիժը կոչվում է Աստծո «ուխտի վեճը», և դրան կցված «անեծքն» այն է, որ Իսրայելը պիտի «մատնվի իրենց» թշնամիների ձեռքը, և երբ թշնամիների երկրում լինի, (ինչպես Դանիելը էր) Իսրայելը պիտի դառնա իր թշնամիների ծառաները:

Երբ Մովսեսը գրի առավ Ղևտական քսանվեցերորդ գլուխը, հին Իսրայելը նոր էր ազատագրվել Եգիպտոսի ստրկությունից, և քսանհինգերորդ գլխում ներկայացված՝ ստրկության սկզբունքները պիտի բերեին կա՛մ օրհնություն, կա՛մ անեծք: Հին Իսրայելը երբեք չգործադրեց Հոբելյանի կանոնները, և ի վերջո թե՛ հյուսիսային, թե՛ հարավային թագավորությունները «յոթ անգամ» ցրվեցին՝ ի կատարումն այն բանի, ինչը Դանիելը կոչեց «Մովսեսի անեծք»:

Աստծու և Իսրայելի միջև ուխտային հարաբերությունը, որը սկսվել էր նրանց Եգիպտոսում եղած ստրկությամբ, ավարտվեց նրանց՝ Ասորեստանին և Բաբելոնին ենթարկված ստրկությամբ: Հյուսիսային թագավորության դեմ ուղղված «յոթ

ժամանակները» ավարտվեցին 1798 թվականին, իսկ հարավային թագավորության դեմ ուղղված «յոթ ժամանակները»՝ 1844 թվականին: Յոթ ժամանակների երկու ժամանակահատվածների սկզբնակետը նշված է Եսայիայի գրքի յոթերորդ գլխում՝ վաթսունհինգ տարիների մասին մարգարեությամբ, որը Եսայիան հռչակեց Հուդայի Աքազ թագավորին մ.թ.ա. 742 թվականին:

Որովհետև Ասորիքի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը. և վաթսունհինգ տարվա ընթացքում Եփրայիմը պիտի խորտակվի, որպեսզի այլևս ժողովուրդ չլինի: Եվ Եփրայիմի գլուխը Սամարիան է, և Սամարիայի գլուխը՝ Ռոմելիայի որդին: Եթե չհավատաք, հաստատ չեք հաստատվի: Եսայիա 7:8, 9.

Եսայիան նշել էր, որ մարգարեությունը տրվելու ժամանակից՝ մ.թ.ա. 742 թվականից սկսած, վաթսունհինգ տարվա «ընթացքում» հյուսիսային թագավորությունը պիտի կործանվեր: Տասնինը տարի անց՝ մ.թ.ա. 723 թվականին, Բաբելոնի հյուսիսային թագավորությունը Ասորեստանի թագավորի կողմից տարվեց գերության, իսկ քառասունվեց տարի անց Բաբելոնի թագավորը Հուդայի հարավային թագավորությունը գերության տարավ մ.թ.ա. 677 թվականին: Վաթսունհինգ տարվա մարգարեությունը ծնում է պատմական վեց նշաձող: Առաջինը մ.թ.ա. 742 թվականն է, երբ կանխասացությունը տրվում է: Տասնինը տարի անց՝ մ.թ.ա. 723 թվականին, հյուսիսային թագավորությունը տարվեց գերության ասորիների կողմից: Քառասունվեց տարի անց՝ մ.թ.ա. 677 թվականին, հարավային թագավորությունը տարվեց գերության բաբելոնացիների կողմից: Այնուհետև մ.թ.ա. 723 թվականին սկսված առաջին երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարին ավարտվեցին 1798 թվականին: Այնուհետև 1844 թվականին եզրափակվեցին այն երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիները, որոնք սկսվել էին մ.թ.ա. 677 թվականին: 1844 թվականից կանխասացությունը տարածվեց ևս տասնինը տարի՝ մինչև 1863 թվականը, որպեսզի ամբողջ մարգարեական կառուցվածքը լիովին ավարտվեր, որովհետև երբ Ալֆան և Օմեգան մարգարեական կառուցվածքը սկսելու համար նշեցին տասնինը տարի, ապա դրա ավարտին հասնելու համար ևս պետք է լինեին տասնինը տարի:

Հին Բաբելոնը ազատագրվեց Եգիպտոսի ստրկությունից, և անհնազանդության պատճառով թե՛ հյուսիսային, թե՛ հարավային թագավորությունները վերադարձվեցին ստրկության: Մարգարեությունները հին բառացի Բաբելոնի մարգարեական պատմությունից անցնում են դեպի ժամանակակից հոգևոր Բաբելոն, և այդպիսով բոլոր մարգարեական հանգրվանների թեման ստրկությունն է:

Եսայիա յոթերորդ գլխի մարգարեությունը ներկայացվեց ամբարիշտ Աքազ թագավորին Եսայիայի կողմից մ.թ.ա. 742 թվականին, երբ նկատվում էր հյուսիսի և հարավի միջև մոտալուտ քաղաքացիական պատերազմը: Աքազի հարավային թագավորությունը հին Բաբելոնի բառացի փառավոր երկիրն էր: 1798 թվականին Աստվածաշնչյան մարգարեության հոգևոր փառավոր երկիրը սկսեց իշխել որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: Երբ 1844 թվականին ավարտվեցին բառացի փառավոր երկրի դեմ եղած յոթ ժամանակները, այն ժամանակ, ինչպես Աքազ թագավորի պատմության մեջ, առկա էր մոտալուտ քաղաքացիական

պատերազմ: Մինչև 1844 թվականը քաղաքական կուսակցությունների պառակտման և դաշինքներ կազմելու խռովությունը գրեթե ամբողջությամբ հանգել էր քաղաքական համոզմունքների երկու դասերի: Ստրկության հարցում դեմոկրատները կողմ էին ստրկությանը, իսկ հանրապետականները՝ դեմ ստրկությանը: 1798 թվականից մինչև 1860 թվականին քաղաքացիական պատերազմի սկիզբը քաղաքական կուսակցությունների երկու դասերի ձևավորման գործընթացը ավարտված էր:

Աքազը ներկայացնում էր բառացի փառավոր երկիրը և, հետևաբար, նախատիպում էր հոգևոր փառավոր երկիրը: Աքազի պատմությունը նախատիպում է այն մարգարեական պատմությունը, երբ մարգարեությունը հռչակվեց մ.թ.ա. 742 թվականին, և, հետևաբար, նախատիպում է այն պատմությունը, երբ մարգարեությունն ավարտվեց: Սկզբնական պատմության մեջ հյուսիսային թագավորությունը, որը բաղկացած էր տասը ցեղերից, բաժանվել էր մյուս երկու ցեղերից՝ ի նշան բողոքի հարավային երկու ցեղերի աստվածայնորեն հաստատված կառավարման դեմ: Հյուսիսային տասը ցեղերը դաշինք էին կազմել Ասորիքի հետ՝ նախատիպելով հարավային համադաշնության և Ասորիքի միջոցով խորհրդանշորեն ներկայացված մի գործության միջև դաշինքը:

Այս համառոտ ամփոփումը մատնանշում է, որ Ղևտականք քսանվեցի յոթ ժամանակները ուխտի խոստում են, որը սահմանում է կա'մ օրհնություն՝ հնազանդության համար, կա'մ ստրկության «անեծքը»՝ անհնազանդության համար: Հյուսիսային և հարավային թագավորությունները միասին սկսեցին որպես մեկ ազգ, որ ազատագրվեց ստրկությունից, բայց իրենց համապատասխան վախճաններին դարձյալ մատնվեցին ստրկության:

Այդ մարգարեությունների վերջում հիշատակված ստրկության վաթսուհինգ տարիներն ավարտվեցին այն ժամանակ, երբ հոգևոր Իսրայելը գտնվում էր հոգևոր փառավոր երկրում՝ հյուսիսի ընդդեմ հարավի մղվող քաղաքացիական պատերազմի ուղիղ կենտրոնակետում: Այդ քաղաքացիական պատերազմի հակառակորդներից մեկը մի թագավորություն էր, որ կազմեց համադաշնություն և անջատվեց աստվածայնորեն հաստատված կառավարությունից, որը գտնվում էր հակառակորդ թագավորությունում:

1798 թվականից սկսած մինչև քաղաքացիական պատերազմը Հանրապետականության եղջյուրը ենթարկվեց մի գործընթացի, որն առաջ բերեց քաղաքական հակառակորդների երկու դաս, որոնք ներկայացնում են ստրկության հարցի երկու կողմերը: Ստրկամետ հակառակորդները, որոնք ձգտում էին շարունակել ստրկության գործելակերպը, պարտվեցին այդ պայքարում:

1798 թվականից սկսած մինչև քաղաքացիական պատերազմը բողոքականության եղջյուրը անցավ մի գործընթացի միջով, որը ծնեց կրոնական հակառակորդների երկու դաս, որոնք ներկայացնում են ստրկության հարցի երկու կողմերը: Ստրկամետ հակառակորդները, որոնք ձգտում էին շարունակել ստրկության մարգարեության նախնական ըմբռնումը, պարտվեցին այդ պայքարում:

1863 թվականին Հանրապետականության եղջյուրը հաջողությամբ մերժեց ստրկության գործելակերպը:

1863 թվականին բողոքականության եղջյուրը հաջողությամբ մերժեց ստրկության մասին մարգարեությունը:

Այդպես վարվելով՝ նրանք մերժեցին Միլլերի գործը՝ իր ժամանակի Եղիային:
Այդպիսով նրանք նաև մերժեցին «Մովսեսի երդումը»՝ իրենց ժամանակի հիմնաքարը:
Այդ ժամանակ Մովսեսն ու Եղիան մերժվեցին՝ միայն այն բանի համար, որ
վերադառնան 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին:

Ալֆան և Օմեգան՝ հրաշալի լեզվաբանը, Իր աստվածային ստորագրությունը
արձանագրեց «Մովսեսի երդման» ժամանակային մարգարեության ամբողջ ընթացքում,
որը Ինքն իսկ հռչակեց որպես Պաղմոնի՝ Հրաշալի Համարակալը: Եթե չհավատաք,
հաստատ չեք հաստատվի: